

2 QUARTOS

CADA

VIATJE.**2 QUARTOS**

CADA

VIATJE.

LO PONTON.

PERIODICII MES CUHENT QUE UN VITCHO.

Redacció y Administració, Arch del Teatro, 21 y 23.

Carta

À N' AQUELL DE DALT DEL CANDELERO.

Ciutadana Magestat: hi vist que un periódich tant manso com la *Bomba*, no 's donava pena de dirigirvos una carta. Jo en ma calitat de súbdit, en ma calitat de moltó del remat que se 'us ha regalat per 191 pares de la patria, no 'm crech obligat á menos, y com que no tinch gaires quarlos y menos pera gastarlos en sellos de correu, y com á demés la carta que us dirigeixo es d' aquellas com la de la sogra que se l' hi envia perque la nora la llegeixí, no temo que altres ulls la vegin primer que 'ls vostres, segur com estich de què'ls ulls de tot espanyol, tenen com los vostres igual modo de mirar, perque lo cor de tots es vostre cor segons diuhen los monárquichs.

Aixó que vos podréu pendre com á bolados no 'u, son ja que 'ls bolados son dolsos, y aixó es un vicho mes ó menos picant.

La Bomba 'us diu que aneu alerta; que estiguéu ben previngut ja que 'us rodejan dues menas d' enemichs, uns que callan y altres que cridan massa.

Jo que só clar y catalá, y que dich las coses pèi nom que tenen, vos diré que no son dues sino tres las menas d' enemichs que vos rodejan.

1.ª La dels que ahí menjavan y avuy no tenen puesto á la taula.

2.ª La dels que menjan, y que acabarán per menjarse's á vos mateix si no aneu un xich alerta.

Y 3.ª La del que com jo son menjats sense llàstima, compasió, ni pietat; la dels que tenen los ossos escurats y la carn mossegada,

la dels que han donat la sèva sanch perque servis de vi en las orgias que s' han anat succeint l' una darrera de l' altra, en nostra pátria.

Los enemichs de la 1.ª secció es veritat que callan y obran. Com que una indigestió vá ferlos perdre la paraula, 'ls pobres no poden parlar ni sisquiera per adulgarlos ó adular al poble. Sense coneixement de lo que fan, sense mají pera pensar, son com un mal lleig: menjan, devoran, acaban ab tot perque aquest es son instant, questa sa naturalesa. Are com are s' entretenen en serrar las camas de la taula del pressupost, perque 'l dia menos pensat al asséures'hi los homes que d' ella viuhen actualment se trobin sense dinar y ab la vagilla de la patria feta á micas.

Si vos voléu ser dolent com ells y com ells poch escrupulós, creyeume á mi, poséuse'sls al costat y no 'us faltara un puntal. Son uns verdaders *matalas* callando y callant fan tot lo que 'ls dona la gana: omplan los barcos, presons y presiris ab la gent que 'ls sembla que 'ls fà nosa, saben cubrir las apariencias, ho fan tot de nit perque la llum del dia los espanta ó 'ls inquieta, y menjant..... menjant..... menjant passan la vida. Ademés tenen una altra ventajé no gens despreciable. Acostumats al rango desde xichs, saben vestir bè, fan cara de persona decent y saben aixís mateix cubrir las llagas que gangrenan la sèva ànima ab una apariencia mes ó menos atractiva; pero may tan descarnada com ells son en si. Cridéulos, poséuse'sls al costat y tot anirà bè, s' enten lo vostre. Fet y fet, contat y rebatut manaréu de aquet modo un exèrcit corruptor, pero ferm, de bonsemblant ab medis d' existencia, y capás com la gota d'ayga de foradá una roca. Serán dolents

si voléu, pero tenint medis per sosténir la sèva dolenteria per vos ja no 'u serán tant.

Los enemichs de la segona secció, aquets que are us adulan, y com á gossos paters llepan vostres peus, ja devéu comeasar á conéixels. Ells no cridan; pero menjan; tenen la boca plena y si probessin de donar un crit arribarian á ennuagarse. Si per exemple fessin com ahi que baladrejavan com uns desesperats, que daván vivas al poble soberà, y á la llibertat; que prometian la abolició de quintas y consums; que nos pintavan una nova Espanya ab honra y tot, per mes que sembli estrany, de segur que 'l menjá que tenan á la boca, indignat, se 'ls revoltaria, y fugint per la primera porta que trobés oberta, se 'ls n' aniria per lo canó de la respiració, en lloch d' anarse'ls en per lo de la digestió com correspon, y acabant per ofegarlos. Per ço callan, per poder menjar.

Ells creuhen que 'us mereixen simpatias, creuhen ells que perque han posat una pantalla al quinqué, lo quinqué no arribará mai á saltarlos, y vos que ja 'ls hieu vist de prop, podréu tornarlos hi la resposta.

Perque tota la vida han dut espadenyas, avuy las botinas los hi oprimeixen los peus; volen dur casaca y sembla que s' bajan disfressat. Son antipàtichs per naturalesa, tot sovint se barallan ells ab ells á la vista de tothom, sens cuidarse de cubrir las apariencies. Si un home no 'ls agrada fan d' ell lo que 'ls dona la gana; si la lleu los ho impideix, esqueixan la lleu sense reparos; y en tot s' hi veuen sos instints d' homes ordinaris, que han tingut la sort d' adquirir una fortuna momentànea. Son com la mona vestida de seda que per çò mona 's queda.

Per lo demès no cal dirvos lo mal que 'us

fan y los perills que 'us portan. Sent antipá-
tichs á tothom, si 'us hi seu amich, per tot-
hom vos faréu antipá-
tich com ells mateixos
son. Inútils per tot, menos per menjar, vos
inutilisan á vos si d' ells voléu servirvos. Y
axis, no sent ni carn ni peix, ni una cosa ni
un altre, no son res.

Per ciò son vostres enemichs mes perillósos,
y tal volta ho son sense adonarsen, porque
es precis confessar que si caminan com los
homes, no deixan per ciò d' anar de quatre
potas las mes de las vegadas.

Y passant finalment á la tercera secció de
vostres enemichs, dintre la qual m' hi trobo
per una fatalitat inesplicable, dech dirvos que
es veritat que cridan molt; pero que no 'n es
menos que cridan perque 's sentan del mal
que 'ls fan. També cridariau vos si fosseu ob-
jecte de semblants caricias. Per nosaltres no
hi ha mes ley que la del bastò, ni mes dret
que 'l de suar pèls altres. Tot sovint se 'ns
halaga y se 'ns amoixa, pero quan menos ho
pensém, veyem que 'ns falta un tros de galta
perque lo que creguerem ser un tendre petó
no fou mes que una ferma mossegada.

Veus aquí la causa de nostres crits, lo mo-
tiu de nostra enemistat. Al veure que som
homes com ells, y que ells volan que siguém
moltons, es una cosa que francament, n' hi
hauria per tirar la camisa al foix, si per des-
gracia no fossem descamisats.

Enamorats com estém de una minyona, que
per altra part no 'us sá pas mala cara, per-
duts per un objecte d' amor y de llibertat,
soñiant ab ella durant nostres treballs; ab
ella confiant en totes nostres penas, no estra-
nyéu ciutadana majestat que no 'us volguém.
Vos volém, sí, per que sou home com nosal-
tres, mes vos volém per lo mateix, igual en
tot á nosaltres.

Si vos creyéu que no, que teniu dret á mes
y que devéu pujar cada dia mes amunt, pu-
jéu enhorabona; pero tingueu entés que quan
mes vos enfileu més xich se 'us véu desde
aqui baix y..... ja y del dia en que 'us per-
dém complertament de vista...

Si reflexionéu lo que 'us hi dit trobaréu
tres cosas.

1.* Que aliat ab los de la primera classifi-
cació estaréu menos exposat á perills y á
una caiguda desastrosa; pero que fomentaréu
l' inmoralitat, l' hipocresía, l' injusticia, la
trahició y tots los mes perversos sentiments
¿Vos agrada? Donchs au, una cosa ó altre.

2.* Que aliat ab los de la segona classifi-
cació estaréu mes exposat á perills, sostenint
los mateixos sentiments y á mes l' ignoràcia
instintiva dels que únicament per instant los
podeu practicar.

Y 3.* Que ja que com á majestat no podéu
contreure aliansas ab los de la tercera classifi-
cació, per lo mateix que ja no son per me-
meixe, podéu com á home donarlos 'hi lo que
te justicia 'ls correspon, la reivindicació de
sa dignitat humana, la proclamació dels drets
que 'ns dona la rahó.

Encara que no u' esperém, estimariam mes
aixó que no que anessiu á visitá 'ls quartels,
y si es cert lo que diuhem vostres aduladors,
co es: que sou generós per naturalesa, em-
pleant la vostra generositat en fer un bé tan
gran, comenseu per desocupar lo puesto que
ocupéu en que uns quans vos hi han po-

sat á fi d' amagarse derrera vostra sombra.
En nom dels moltons del remat espanyol,
MOSSEN BORRA.

Ranxo.

Hem arribat al temps de las estàtuas.
Diu que s' en vol aixecar una al General
Prim devant per davant del Palau real, per-
que cada dia quan lo rey se llevi, trobi una
cara amiga que l' hi donga 'l bon dia y bon
hora.

Y també hi ha progresistas, que si aquell
home que van trobar ab le trabuch á la porta
de ca 'n Ruiz Zorrilla hagués comès lo hor-
rible atentat quemaquinava, hagueren aixecat
una altra estàtua á n' al jove ministre, que
hauria fet d' alló mes goig.

L' actitud que l' hi haurian fet pendre con-
sistiria en posarlo pensatiu ab un dit entre
cella y cella com preguntantse.

Com dimoni t' has ensfilat tant alt?

En Napoleon diu que sá un folleto que vol
publicar en un periódich.

Quan era emperador tot era perseguir á la
prempsa, are que ja no es res... sá com los
altres.

Alguns progressistas están ja redactant la
proclama que tenen de donar al pais lo dia
en que estigan cansats del actual ordre de
cosas.

Ab aixó se semblan també á las criatures
quan fan y desfan castells de cartas.

Lo mateix rey ha sigut de la mateixa opi-
nió, quan los ha enviat a dida.

Diu que 'l rey renunciará al sou, fins que
s' hajen pagat á tots los mestres de primeras
lletres.

Ja cal que are 'ls mestres en agrahiment
enseñin l' italià en lloch de l' espanyol á to-
tas las criatures.

Diu que 's vá á verificar una gran coalició
entre tots los partits monárquichs, partidaris
de la nova dinastía.

Lo títol del nou partit es lo de *Setembristas*.

Si es cert alló que diuhem de que las coa-
licions son tant bonas per combatre al enem-
ich, comprenèm la que está en vias de fet.

L' enemich dels *Setembristas* es lo pais.

Apa donchs, *Setembristas*, esgarrapada y
fora!

Diu que un sastre de Madrit ha regalat una
capa espanyola al rey.

Se 'ns acut ¿qui serà que l' hi aguantí?

Un altre pregunta: ¿S' creu que ab la capa
serà mes espanyol que are?

En tot cas entengui que l' hábit no sá 'l
frare.

Ay Castella, castellana
si la terra catalana
no t' hagués coneut may!

Deya en Balaguer ahí, quan en terra estra-
nya s' anyorava dessota un cel de plom.

Ay Castella castellana
qu' en patiria de gana
sino t' hagués coneut!...

Diu are cada dia acabant d' esmorsar, tot
escurantse las dents.

La Tertulia progresista de Madrit ha acor-
dat posar durant un any de carrera un cres-
pó negre á la cadira de la presidència.

La Tertulia progresista una vegada á la vi-
da ha fet com lo burro de la fábula que tocá
la flauta per casualitat.

Mort en Prim, ha mort lo cap del partit
progresista, y tot esperant que 'n surti un altre
que vinga á sustituirlo, res millor que fer
ocupar la presidència á un tros de roba.

Aixis se matan dos pardals ab un sol tret.
Detrás de la careta del dolor s' hi amaga l'
impotència.

Lo Rey se fica al llit á entrada de fosch y
's lleva á entrada de dia.

Ab aixó no fa mes que semblar-se á las ga-
llinas.

Bè diu aquell refrán castellá:
De noche los gatos son pardos.

La bellesa y la vellesa.

I.

Adintre están totes dugas
escoltant ab gran dalé
los crits potents que ressonan
per las plassas y carrers.

L' una es jove l' altra vella
l' una té lo culis fresh,
l' autre la cara arrugada
y llesta com lo mes lleig.

Las galtas color de rosa
té la jove, 'ls ulls serens,
cabells negres, la sanch roja,
lo cor noble y bèn sancer.

Son cap porta gorro-frigi,
un gorro-frigi vermell,
lo seu cos modesta túnica
de encesa llana vesteix.

Tot bellesa es son aspecte,
tot en ella hi resplandoix,
y si ha un cel en la terra
de la terra es ella 'l cel.

L' altre vellesa, disfressa
sas gràcies ab l' oripell,
dessota del qual hi amaga
lo que amagar l' hi permet.

Una corona daurada
tapa las elapas que té,
entre los cabells mig grisos,
en la closca del cervell.

Son cos sech com un bastò
te cubert ab rich mantell,
que ab sa riquesa contrasta
lo pobre que es lo cos seu.

En sos ulls resplandeix l' ira;
y tots los mals sentiments
entremig de las lleganyas
s' obran pas per tot arreu.

Las dos ab ànsia n' escoltan
los crits que omplan lo carrer,
confosos, è indefinibles
terrorífics per demés.

Per últim una veu sova,
al si se sent una veu,

« Viva 'l poble!... Abaix! que morin
los Borbons per sempre mes. »

Y com ferida pel llamp
cau la vella ab un cop sech,
mentres la jove, febrissa
lo bell gorro-frigi 's tréu,

Los ullots al cel aixeca
que relluhent de plaher,
en tant que son cor ressona
ab sos tendres esbatechs.

II.

S' obran las portas del quartel.
— Entra 'l poble?

— 'L poble ve...
Y era eix poble quatre ximples,
quatre ximples y res mes.

— Soim los pares de la patria,
diuhen al posahi los peus;
venim á casar al poble...,
nostre fill casar volem.

Avuy valent s' emancipa
de un jou terrible y crudel,
casemlo ja que n' es home,
casemlo ja que no es nen,

Avans de que ell se propassi
fent lo que no te que fer,
examinem las dos nuviás.
que tenim aquí presents.

Es precis obrá ab prudencia
que es un cas terrible aquest...
despejéune donchs la sala
la mes jove examinéun.

III.

— Qui n' ets tu?

— Sò la República
que bén be 'm coneixeréu,
per tot lo poble 'm' aclama
y del poble jo vull ser:

No tinch mes bens que lo cor
hermosura, sanch y seny;
la justicia ab mi camina,
ab mi van la rahó y 'l dret.

Los pobres que ahi sufrian
ab mi no sufrián mes,
puig que jo vull redimirlos,
jo sola 'ls redimiré.

A n' als esclaus jo lliberto
é iguals davant de la ley,
son per mi 'ls que ahi sufrian
y 'ls que 'ls davan sufriments.

Y ab lo foch de ma mirada
inflamo 'l cor de tots ells,
y faig que sos pits se juntin
en abras tendre y estret.

Jo no vull que 'ls uns ne visquin
sent dels altres escambells,
bebent sa sanch en orgias,
llansant sa sanch pels carrés.

Vull que la justicia siga
justicia per tot arreu,
en palaus com en cabanyas,
en ciutats com en poblets.

Ma véu es franca, los jutjes,
dich s' ols lo que 'l cor ne sent,
ara si 'l cor vos agrada
presenteulo á vostre heréu.

dihentli que aquesta jove
no sab mentir y no ment,
que quan sent un pur afecte
es etern son sentiment.

IV.

Surt l' altre!

— Qué tal?... l' hi diuhen

— Espantada!... no puch mes....

— Vols viure!

— Diu si vull viure....?

— Qui no vol viure en est temps?....

Tornéume al puesto ahont era

y al vostre vos tornaré....

Tinch or.., tinch medis ... tinch galas
deume forsa, y devant Déu
vos prometo que es tot vostre

lo que tinch y que tindré;

que la taula esta parada

que 'ls rebostos están plens;

Que us aimaré com à fills,
que faré lo que voldréu

y que 'ls tributs que jo rebi

tots enters vos los duré...

— Prou.... ets nostra; tots l' hi diuen;
al balcó 'l proclamarém,
somriu, treute la corona
pósat lo gorro verrell.

Aixà á primera vista
engayaréun al heréu
que 't pendrá per la mes jove

y estarà del tot content.
Després serà un altra cosa...
qui 'u sab que serà després...

V.

Pel balcó surt la vellesa,
d' abaix lo poble la veu...
va à xiularla y per la porta
desfila un destacament.

Preparen, diu lo qui 'l mana,
y 's preparan los fusells;
lo poble 's tira endarrera
y se 'n vā al cap de un moment.

Y encar que sa boca calli
diu son cor ab plena veu:
«Casar me volan ab ella
y ab ella no 'm casarè....

Quedéuse ab ella 'ls mèus pares
jo ja sé ab qui 'm quedare...
joh bellesa quan t' estimo!...
vellesa que 'l' aborresch!...

Mes ranxo.

En Balaguer ha sigut condecorat per lo
sultán ab l' insignia del Mig-dié.

Traduhit al català Mig-dié, significa *Migdia*.

Y s' ha donat aquesta insignia à n' en Balaguer porque es català y ademés progressista.

Perque es progressista y l' hi agrada menjar com à bon confrare, y porque es català y l' hi agrada menjar al punt de Mig-dia.

Veus'aquí l' objecte de la distinció del sultán.

Lo rey va pels quartels à tastá 'l ranxo.
— Y no mes que per ço, l' hi doném quatre
mil duros cada dia?...

En Caballero de Rodas se 'n vā á l' estranger à estudiar la guerra que té lloch entre Fransa y Prussia.

— Encare no 'n sab prou de qüestions de guerra?

— Ay.... ay.... ay.... quan torni!

A Madrid se van desbocar los caballs que tiravan de un cotxe en que hi anavan en Ruiz Zorrilla y altres companys de taula y cutzillo.

Ab una mica mes prenen mal.

Fins ara los caballs no han sigut presos.

Si's pogués averiguar que estavan imbuixits per las ideas republicanas, ja seria una altra cosa.

Lo rey vā als hufos á veure las suripantas.

Si un altre dia avisa al Arderius ab anticipació, de segur que posan en escena «El rey Midas» sols perque puga sentir aquell coro que comença:

El rey Midas
tiene orejas
de pollino.....

Per lo demés ja fa alguns días que casi tots los espanyols assistim a la representació de una altra sarsuela bufa, de la qual, los gastos serals tant solament nos costan la friolera de quatre mil durets diaris.

No obstant per lo que 'ns hi divertim no val la pena!

N' hi ha molts que 's trenca lo cap buscantlo perque á qualsevol princèp se l' hi diu en castellà *el nieto de cien reyes*.

Enigma: ¿Si un home pot tenir cent avis, quants pares pot tenir?

Encare que fatti algun dato pera resoldre aquest enigma, recordis tothom d' Isabel de Borbó y de la cort de la major part dels reys.

En Serrano al dirigirse en un discurs à las tropas de Madrid vā dirloshi que l' exèrcit no deu ficarse ab la política.

Aixó es lo mateix que oscar lo sabre ab que un home ha mort a un altre, per por de que un altre 'l mati à n' ell ab la mateixa arma.

Que 'm perdoni en Serrano y, sense volerlo comparar ab lo diable, recordis que aquest després d' un tip de ballà se vā fé hermità; mes diable 's vā quedá.

Los romans quan estaven digustats de alguna cosa per causa del govern se retiravan al Mont Aventí.

Allò era dramàtic y digne de la ploma del millor poeta.

En Ruiz Zorrilla quan agafa rabia pera alguna cosa, sà també com los romans, se retira... pero se retira al llit y diu que està malalt.

Aixó es digne del autor buso mes tronat.
Lo que va de ayer á hoy!

A Valencia, á Valladolid y en diferents punts ha sigut tal lo fret que ha fet, que fins s' han arribat á gelar varias persones.

De segur que si s' haguessin entussiasmat ab la vinguda del nou rey, no 'ls hauria succehit aquesta desgracia.

En la vinguda del rey van gelar tres o quatre guardia-civils que estaven de destacament á lo llach del ferro-carril, á si d' evitar tot atentat.

En cambi los que al rey accompanyavan devian anar en bons wagons de primera classe, ben calents, y millor menjats y hasta beguts.

Si jo hagués d' entronisarme sobre quatre pobres homes morts de fret per guardarme l' espalla, me 'n tornava á casa á amagar los remordiments en un recó.

Ab quin gust deurán cridar «¡viva 'l rey!» las familiars dels civils.

Los progresistas per tot arreu veuen alsamants.

Fan com los moderats, quan ells eran á l' emigració, y com tot aquell que posseint una cosa mal adquirida, sempre te por de que l' hi tornin á pendre.

Tant aviat son los republicans com los carlistins los que van á alsarre. Tant aviat es á Andalusia com á Navarra com á Catalunya.

Y 'ls pobrets no veuen que 'ls únichs que s' alsan aquí á Espanya son ells mateixos quan se llevan.

— Hasta tal punt han perdut lo coneixement?
— Sembla impossible!

Diu que 's van á donar tantas creus entre 'ls molts personaljes que han contribuit al establiment del actual ordre de cosas.

Com la major part d' ells ho han fet desatenent la voluntat del pais, trobém lo pensament molt acertat.

Un pit sense conciencia, ni cor, es una verdadera tomba; un home que ha caigut del concepte públic es una tomba també; y lo millor que sobre las tombas pot posars'hi son creus....

R. I. P.

Djálechs d' entre senmana.

— ¡Noy quin fret que fai! Ni á Siberia.

— Aixó son los albors de la monarquia que s'acaba d'establir pera felicitat dels espanyols

—Pero que t' han portat los reys?
—Unas deixuplinas y carbó. ¡Me caso ab ronda!

—Noy á mi me ha anat gras! M' han dut turrons dels mes fins.

—Ves que 'ls hi fet jo... sempre sé la lligsó á estudi y tu may.

—Saps qu' es? Que han sapigut que ton pare no 'ls pot veurer en pintura, y com que 'l meu ha trevallat tan per la llibertat.

—Donchs vaig sentir á dir á casa, que tot lo que havia fet era per sortir empleat.

—T' han enganyat. L' ha n' han fet, pero ell no ho volia de cap manera....

—Ara deurán disoldrer los cipayos?
—Perque?

—Me sembla que no poden durar gayre. Feste carrech que tenen per nom: Voluntaris de la llibertat.

—Oh! aixó no vol dir res, cambiantloshi 'l nom, estém en paus.

—Y quin li darán?
—Home, 'l de mossos de la escuadra ó un altre per l' istil,

—Noy, lo rey se vol fer popular.
—Vols dir?

—Aixis ho portan los diaris.
—Potser m' ho farán creure.

—Diu que no vol res de la paga, fins á tant que hagin cobrat los mestres.

—Deu ferho pera fomentar l' ensenyansa del espanyol.

—Sabs qu' encare se 'm nombrés fill adoptiu de Barcelona, potser no acceptaria?
—Y aixé?

—Perque tenen mala requesta. Encare no era enterrat en Madoz, quan en Prim se 'n anava al altre barri.

—Home se 'm ocorra un duple! supòsat que 's morís en Rivero y la província en pes reclamés la alta honra de guardar lo seu cos, ¿quin punt s' esculliria? ja quin lloch se donaria la preferencia?

—Veus? Es una cosa que no hi devian atinar en Mirambell y consocios de diputació; y que 'ns podria portar algun conflicte.

—Aixó ells, si norabona al aprobar la elecció del fill de la província, haguesin senyalat lo poble ahont deurá enterrarse, no tindrian cap mal de cap lo desgraciat dia en que la Parca fera trenqui los fils de sa preciosa existència.

—Jo per aixó, prompte ho arreglaria.
—Si?

—Saps ahont l' enterrava?
—Ahont?

—A Sitges, noy.
—A Sitges! perque? No se veurer... ¡Ah! si... per alló de la Malvasia... ¿no es veritat?

—Que hi ha en aquest cantó?
—Acostemshi.

—Ah! es lo nou ministeri.
—M' agrada no mes per una cosa, perque casi be estan descartats los progressistas.

—Son gent que no escarmenlan may.

—Veyas si escarmenlan que faria una posta que ja deuen jornar á conspirar.

—De segur, pero haurán de donar un crit nou perque alló de Espanya con honra, com que s' ha prodigat tant, ja es massa gastat.

—Aixó es lo de menos. Diuhen Espanya ab gloria.

—Ca, jo en sé un que faria mes efecte y sobre tot qu' es mes caracteristich.

—Quin?
—Home, Espanya ab himno de Riego.

—Tothom sabria qui 'l dona.

—Noy, ab una mica mes, à en Balaguer, lo fan ministre.

—M' agradaría no mes, per que tots los decrets foran en vers.

Mes ranxo per variar.

Ab motiu de l' arribada del rey lo temps s' ha posat mes fret que de costum.

Pocas vegadas s' havia vist un hivern tan crú. Està clar, com que tothom se pensava que 'ns escalfaríen ó que nosaltres los escalfaríam á n' ells, lo temps devia dir: contemporisem y...

váyase lo uno... por lo otro.

A Madrid segueix la persecució contra la prempsa.

—Sabent perque?
Perque per tot arréu segueix la persecució de la prempsa en contra del govern.

A veure qui podrà mes.

En Ferratges ha sigut nombrat gobernador civil de Castelló.

Recomaném als electors de Vich que ho prenguin en compte, y que una altra vegada avans de menjar de certas herbas mirin si pot ocasionarlos mal de ventre.

Recordinse que si l' escarola ben amanida es bona per las personas, lo ferratje tal com neix als camps es propietat esclusiva d' aquells auells que quan cantan... braman.

En Balaguer ha sigut nombrat director general de comunicacions ab 50 mil ralets de sou.

Tothom creya que ab lo cambi lo servici hi guanyaria.

Pero de bonas á primeras quan ja havia prèss possessió del seu carrech, quan ja s' havia fregat las mans de gust, y colocat á un parell de dotzenas d' amichs en l' empleo de cartès al telégrafo, que no dèu ser gaire amich del Trovador de Montserrat, patapum! l' hi dona la gana d' espallar-se, aixis que havia trasmès la fausta notícia de son nombrament.

Hi ha homes que son simpàtichs á tothom.

A Madrid s' havia cridat al general Espartero per veure si podian engallinarlo.

Mes l' avi, per mes que 'ls vells se tornin de vegadas criatures, ha vist la ratera, y no s' hi ha deixat agafar.

Lo general Espartero fà bè no volent servir de màquina de fabricar popularitat, mes y mes en un gènero quinas primeras materias podrian espallarla.

Un home que sempre té á la boca 'l lema *Cumplieixis la voluntad nacional* (com dimoni pot veure cumplida aquesta voluntad ab lo coronament del últim rey?)

Vostés no sabrán una cosa. Va venir ben prim, com en la imposibilitat de formar ministeri, no 's va conferir l' encàrrec á n' al célebre poeta català don Victor Balaguer. Hauria sigut la admiració del mon. ¡Quina glòria per Catalunya, y mes doblement per tots los amans de la llengua catalana, perque de segur qu' ell tot ho hauria fet ab lo idioma matern, y qui sab si no li hagués passat pel cap ferho en provensal! Ara per decontado que dels soldats ne diria, almogàvers; dels regidors, concellers, dels cegos, trovadors, y aixis per l' istil.

Diu que en un próxim consell de ministres se decidirà si 'ls soldats tenen de prestar jura ment ó no, á la nova dinastia.

Vaya unas ocupacions mes serias!...

¿De que serveixen á Espanya los juraments si tothom sembla que ja te jurat fà temps que tot lo que en avant se juri, se jurarà en fals y ab intenció de no cumplirlo?

La *Bomba ó lo bombo*, periódich satírich d' esta ciutat que defensa la situació actual, per mes que sembla una cosa impossible, diu que á nosaltres no 'ns ha agrat la sèva apariçió; que no vol entrar en certas qüestions y que la paraula *cinch* que l' hi varem donar no pot admetre'rla.

Entengui lo *Bombo* que no voliam pas que ell l' admiffs; que ja sabiam nosaltres que cap geperut regoneixarà l' existència del seu gep. Nosaltres escribim pel públic, y 'l públic dirà si es ó no cinch lo periódich que defensa una situació que se 'ns xucla, burlantse de la pobre víctima; l' home que 's fà pagar lo dinar per un altre si 's plau per forsa, y després de aquesta mala acció, té 'l descaro de burlarse de sos gemechs y queixas.

Lo 22 de Juny de 1866 foren condannats á mort per l' unió liberal representada per O' Donnell y en Serrano, en Sagasta, en Martos y en Ruiz Zorrilla.

A principis de Janer de 1871, quatre anys y mig després Ruiz Zorrilla, Martos y Sagasta formavan ministeri ab en Serrano y l' haurian format ab l' O' Donnell mateix si encare hagués viscut.

Aixó que proba la gran formalitat de nosaltres homes públics, proba també que tant avans com així es l' únic condemnat á mort de miseria es aquí á Espanya lo poble espanyol.

Telégramas.

MABRIT.

Los caballs del rey segueixen sense novetat. Ha sigut portada al Saladero una mosca que apesar del fret que fà, picava l' anca del Tordillo. S' han doblat las guardias dels estableciments.

Avuy diu que assistirà al teatre de Calderón á veure la primera representació del nou drama d' espectacle «*La partida de la Porra*»

L' Olézaga ja no anirà á rebrela. Se l' hi ha retirat l' autorisació, perque hauria fet mol mal efecte al presentarse davant d' ella, encare que l' altre hi està molt empenyat per lo mateix que aquest mal efecte l' assegura de incendis.

BURDEUS.

Encare 'ns sostenim.... Y vosaltres ¿qué tal?... Comenséu á traduir la *Marsellesa* al espanyol.

ROMA.

En Manel s' ha passejat per aquets carres, com si tal cosa; en Pio està sent piu... piu...

Los cardenals que tenen por, l' hi diuen que se 'n vaja; pero l' esperit sant sembla que l' hi aconsella que no.

BERLIN.

S' han rebut una pila de wagons carregats ab brasos y camas tallades durant las últimes batallas. A cada estació dels carrils hi ha nascut un riu de llagrimas de las mares y demés familiars dels soldats.

Diversions públicas.

TEATRO REAL.—Ab motiu del canvi de ministeri hi ha gran ball de gobernadors civils y demés empleats de tots los rams.

TEATRO NACIONAL.—S' està arreglant lo local á fi de donarhi un altre ball, que 's creu que serà de màscaras.

Per quan vinga 's recomana especialment lo gorro-frigi.